

"Sinn-i kemâl itibar olunan kırk yaş..." Bu ifadeye göre kırk yaşından sonra insan değişemez mi? Gençliğinde edinilen huyların terk edilmesi imkansız mı?

Kırk yaşında insanın mizaç ve karakteri müspet ya da menfi bir şekilde oturur, yerleşir ve bir istikrara kavuşur. Ama kati bir şekilde "*bir daha asla bu mizaç bu karakter değişmez ve dönüşmez*" demek doğru değildir. Çünkü kırk yaşından sonra insan doğruyu bulabileceği gibi yanlışta da kapılabilir.

Genellikle insanın karakteri kırk yaşlarında yerleşir, oturur ve bir istikrara kavuşur. Ve bu istikrardan sonra yeni bir huy kazanmak ya da zıddı ile değiştirmek çok zor olur. Burada ifade edilmek istenen asıl nokta burasıdır, yoksa hiç değişmez demek değildir.

Bu yüzden çocukluk döneminde aile terbiyesi, gençlik döneminde de takva ve kötü alışkanlıklardan kaçınmak çok önemlidir. Temiz bir gençlik, iyi terbiye görmüş bir çocuklukla kırk yaşına girersek, bizim açımızdan bu büyük bir avantaj olacaktır. Tersi durumda da durum aksine olacaktır.

Bu yüzden gençlik dönemi çok önemlidir. Gençliğimizi hayırda ve meşru dairede geçirirsek, sonraki süreçler de buna göre şekillenecek demektir.

Kırk yıllık yerleşmiş bir huyumuzu değiştirmek kolay olmayacaktır, ama değişmez de değildir. Hazreti Ömer kırk yaşına doğru Müslüman oldu ve insanlığın en mümtaz kulları arasına girdi. Kuvvetli bir iman, tahkiki bir itikat ile kötü huylarımızdan pekala kurtulabiliriz. Bunun Nur dairesinde örnekleri çoktur.